

das täie healega. Peetri sahke sõna maigi tas teda jälle, ja kui ta kuulda sai, et ta sinna alemisse pidi saama, kuhu tema isa ja ema saanud maetud, siis jái tema mait, et ta kül veel ikitas; ta ju pidi üsna voodra rahva juure saama!

Terrenaene andis Leenale tema oma loutud kindad kätte ja mässis teda peast jalani ühe suure maeba sisse ja saatis teda reele. Pea olid kõik ajet leidnud, sulane loksutas piitsaga ja priisked hobused rüttasid Raigu alemisse tagasi.

Kusagi poleks Leena paremat põlwe vodi nud leida, kui wana Peetri majas, kes muretsetes temale kõik, mis temale aga tarvis läks, seit ta saatiks teda kooli ja leeritas teda kaa. Kül kooli lapsed mahatisid teda esite laia silmaga, aga pea seltsisid nemad temaga ja õppisid teda südamest armastama. Koolmeister oli Leenaga wââga rahul ja kütis Leenat kõige torgemaks õppimise poolest ja kõige selgemaks elu viiside poolest. Leeri ajal tunnistas kaa õpetaja, et Leenast ülemat kedagi temal õpetuse al polnud olnud. Kui siis aasta paraast suurel Reedel

Leena sai esimest korda pühha lauale vastu voditud, siis kinkis Peeter temale ue rublatuki, ja wana Triinu, kes temale teiseks emaks heitnud, muretsetes temale ued riided selga. Maata, see kõik oli maese lapsele suureks rõõmuks. Oleksid aga tema wanemad veel elus olnud! Kül tuttar Pippus sagedaste pühapääwa öhtul isa ja ema haua peale nutma, aga neid endid temale enom ei olnud!

Leena jái nüud pere tüdrukukš. Osav ja ágor oli ta enne ju mitmele tööle; wana Triinu juhatas teda veel kõik maja ja peretööd árat tegema, ja poole aastaga oli temal kõik töö selge. Sai Leena kahe aastaga täieks kašvanud, siis oli ta üks wââga kena ja kõikipidi laitmata tütarlaps ja kõige rahva meelest armas. Kui teised erjad pühapäivil párost lounat pippusid puhkoma, siis pidi Leenake wana Triinule Peetri Puublist etelugema, esite Ewangeliumi sõnad, mis nemad kirikus ju olid kuulnud, ja siis Joosepist ja tema ijast Jaagupist, ja Taawetist, aga isearanis Jeesuse Kristuse kannatamisest, kaa kall mæ-jutluse sõnad. Kõit